

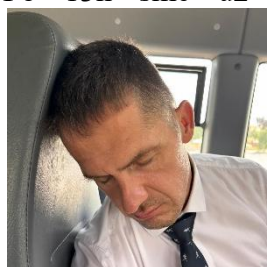
Arménsko – Turecko – Slovenské elektrárne vystúpili na Ararat 30.8. – 6.9. 2026

Ak máš šéfa rovnakej krvnej skupiny ako ty sám – to je skupina nevyliciteľne dobrodružná – tak niekedy stačí spomenúť zaujímavé a dostatočné cestovateľské výzvy, a ani nevieš ako a ideš s obrovskou napratanou taškou na služobnú cestu, pri ktorej si ešte aj užiješ výstup na Ararat. Raz som túto túru spomenul Zore a tá to šepla Braňovi. Po minuloročnej premiére v Himalájoch, kde som všetkých prítomných kolegov aj vysokohorského sprievodcu vystrašil, som si bol istý, že Ararat bude lepší...



šarmantnú medzinárodnú metropolu. Asi najzaujímavejšou časťou mi prišli kamenné kaskády s vodou. Vyburit' sa tu mohlo mnoho sochárov, aj keď ich štýl nebol jednotný. Z horného poschodia kaskád je pri peknom počasí vidieť Ararat.

Po 13h sme už začínali



Musí byť lepší, aj Braňo dáva pozor, inak bude mať konsekvencie. Zuzka ho vystrašila dostatočne.

Nepredbiehajte však, lebo najprv bolo treba vykonať oficiálnu návštevu arménskej jadrovej elektrárne. Úprimne, bol som po nočnom lete do arménskeho Jerevanu taký rozbitý, že mi vôbec nestačilo tých



5 hodín spánku v mäkkej posteli dobrého hotela Movenpick.

PONDELOK

Pri pestrých raňajkách som zistil, že zvyšok posádky bol na tom podobne. Dosýta sme sa najedli a skúsili využiť pár hodín

na prehliadku centra Jerevanu. Toto staré miesto ma riadne prekvapilo. Bývalé sovietske centrum s obrovskými komunistickými budovami popri hlavnej širokej ulici, dokázalo zmeniť svoj šat na



presun do 30 km vzdalenej elektrárne METSAMOR (VVER 440/V270). To som už zaspal aj po sediačky. Únava je únava. Elektráreň spustili v roku 1976 (prvý blok) a 1980 (druhý blok), v roku 1988 prežila zemetrasenie, následne bola politicky odstavená v roku 1989 a jeden blok uvedený späť do prevádzky v roku 1995. Mnohí ju považujú za kontroverznú z pohľadu úrovne jadrovej bezpečnosti.

Pekne v sačkách sme sa predstavili vedeniu, čo nás slávnostne uvítalo. Náš benchmarking. Odprezentovali sme im našu firmu ako Slovenské elektrárne spustili 3.

a spúšťajú štvrtý blok Mochoviec.

Po návrate do Jerevanu sme zapili povinnú časť výletu v reštaurácii Lavash pravým arménskym koňakom. Neskutočne dobré jedlo. A evidentne aj celková láskavá a pohostinná nátura Arméncov. Dvaja ľudia pri iných stoloch mali



narodeniny a postupne im čašníci priniesli tortu aj so sviečkou. Pekne im zaspievali a dobre sa spolu zasmiali.

„Braňo, chod' im povedať, že Zora má narodeniny....“ navrhol som Braňovi. Tomu viac treba nebolo treba.

O chvíľku prišlo 6 čašníkov s koláčikom, sviečkou a vínom. Spolu s hudobným sprievodom sme všetci spievali bujaro, odušu „HAPPY BIRTHDAY“.

„Zorka, ani si nevedela, že máš narodeniny,“ rehlili sme sa na plnú reštauráciu a štrngali si s trochu zaskočenou ženskou účastníčkou zájazdu. Ešte fajn, že nám miestni nič z nášho žartu nerozumeli.



UTOROK

Víno bolo fakt dobré. Ostatní vraveli že aj koňak, ten som nemusel. Aj bez neho ma dosť bolí hlava. Po



raňajkách sa znovu vraciame do elektrárne. Tentokrát nám ukazujú jednotlivé časti elektrárne najmä strojovňu a blokovú dozornú, ktorá prešla veľkou modernizáciou. Do angličtiny nám prekladajú prekladateľky. Hm, načo by tu vedúci vedeli jazyk? V podstate sem asi nechodí nik na návštevy.

Všetci už ale máme mali hlavu inde..... začína sa dobrodružstvo. Po návrate na hotel, nás čaká dodávka, ktorou musíme prejsť vzdušne iba 80 km k začiatku výstupu na Ararat. Kvôli dlho sa tiahnucemu sporu medzi Tureckom a Arménskom, zavrelo Turecko v roku 1993 túto hranicu, aby Arménsko politicky

a ekonomicky izolovalo. Ešte počas 1.svetovej vojny vyvraždili a deportovali okolo 600 tis až 1,5 mil. Arménov. Následne si Turecko túto oblasť od Arménska násilne anexovalo podpisom zmluvy s Ruskom.



syrom a zemiakmi. Jedia sa rukami špeciálnym rituálom, pri ktorom sa najprv odhryzne kúsok cesta a vypije horúca šťava. O 1:00 ráno dorážame úplne odrovnaní do mestečka Doğubayazıt, vo výške 1 600m na hotel.

Dôsledkom toho teda strávime 12 hodín v aute a prechádzame 639 km cez Gruzínsko do Turecka. Braňo to tak vybavil s cestovkou BUBO. Žiaden sprievodca, iba virtuálny, čo zo Slovenska dáva Whatsappom inštrukcie miestnym.

Ešte fajn, že máme po ceste dobré jedlo. V Gruzínsku koštujeme chingali – šťavnaté taštičky z cesta plnené mäsom a vývarom alebo



STREDA

Ráno o 9:30 po úbohých raňajkách vyrážame k miestu, odkiaľ začína výstup. Je to v podstate lúka, kde nás čaká



Gemalov
syn
s koňmi.

Gemal je náš hlavný sprievodca, Kurd s priateľskými očami. Kurdi sú iní ako Turci, patria k Iránskemu (Perzskému) etniku. Národ bez vlastnej krajiny, ktorých utláčali ako Turci, tak aj Sýria, Irán a Irak. Svet ich opisuje ako hlboko pohostinných, verných svojim rodinám a neskutočne odolných. Všade ich nasledujú ich kangalské pastierske psy.

Naložíme naše ťažké batohy a iba s paličkami konečne vykročíme. Počasie je viac ako priaznivé. Mierne pod mrakom. Terén je jemne stúpajúci a po tráve sa šliape ľahko. Začíname na 2 200 m a dnes sa potrebujeme dostať iba do C1 tábora vo výške 3 350 m, čo zvládneme za 3 hodiny. Tábor ma prekvapil. Pevné stany pre dvoch s kovovými posteľami, kde bolo treba iba vybalíť svoj spacák. Pôsobili čisto a teplo 😊. Kým sme obdivovali západ slnka zababušení v zimných bundách,

nosiči nám pripravili teplú večeru. Dnes večer žiadna párty. O 20h sme už zalezení v spacákoch a pre istotu sme si dali Stilnox – liek na spanie. Spomienka na Himalájske bezsenné noci je krutá aj po takmer roku.



ŠTVRTOK

Tabletka netabletka. Zaspal som síce rýchlo, ale o 2 ráno som sa zobudil a už som len čakal, aby začalo svať. Z diaľky sa tiahne zavýjanie vlkov. Kto vie ako sa má Runa? Určite by sa jej v takejto divočine páčilo. Naši sprievodcovia štrngajú s riadmi už pred úsvitom, aby nám pripravili nevídano bohaté raňajky.

Vyrážame do tábora C2 vo výške 4 100 metrov, kde je už sneh. Nemáme v pláne tam ostať, iba sa aklimatizovať a vrátiť sa späť do C1, aby si telo lepšie zvyklo.

V tejto oblasti žijú aj medvede, čo ma prekvapuje. Nedá sa tu veľmi pásť na bobuliach ako u nás v Tatrách, ale asi žerú aj ovce a odpadky 😊.

V C2 je chladno. Keď zájde slnko, tak je to na hrubú bundu. Míňame veľa iných skupiniek, ktoré majú podobne ako my aklimatizáciu, alebo už zostupujú. Veľa



toho nenarozprávame. Ak aj, hneď lapám po dychu. Robo sa počas cesty späť necíti dobre a radšej chce ostať na druhý deň v tábore. Večer máme dobrú polievku. Sprievodcovia neustále sledujú, či nám nič nechýba a hneď nás obskakujú. Na dobrú noc Stilnox s Diluranom. Zore ho odporučil lekár proti opuchom. Tak ho skúsím.



PIATOK

Už sme psychicky pripravení na opätovný výstup do C2. Sem-tam svieta slnko, ale sneh sa objavuje vo väčšej a väčšej rozlohe.

S palicami sa ide dobre. Postupujeme pomalým tempom. Každý stratený vo svojich myšlienkach. V tábore nie je oheň, okolo ktorého by sa dalo sedieť, takže deň je veľmi krátky. Ideme spať skoro už o šiestej. Ešte sa všade pekne umyť vlhčenou servítkou.



každý modlí, aby stihol stiahnuť všetky vrstvy. Ostatní zatiaľ spolupatrične čakajú.

Stretávame iné skupinky, ktoré buď obehame alebo si zakývame, lebo sa vracajú kvôli momentálnemu pocitu nevoľnosti, či bolestiam hlavy. Na vrchol 5 137m prichádzame o 5:50. Je to parádny pocit, musím uznať. Kým sa nasýtime pohľadmi, je okolo nás tak do 30 ľudí. Medzi nimi sa vytešuje 77-ročná Talianka a 80-ročný Čech. Tak si predstavujem svoju starobu.



sledujem, kam odbehnem na veľkú, ak to príde. V duchu ďakujeme za každú funkčnú kadibúdku, kedy na zadok nefúka ľadový vietor. Zora, na rozdiel od nás chlapov, 2 krát hodí tyčku. Už nám treba iba zliezť do C1, čo nám trvá okolo 5 hodín. Veľa sa toho nenahovorí, ani nenasranduje, únava si vyberá daň. V C1 tábore nás už čaká auto. Po ceste do hotela v Doğubayazit míňame auto zapadnuté v štrku. Nedá nám nepomôcť. Asi pôsobí kurdská mágia nezištnosti. Tak ich ťaháme.

SOBOTA

Štartujeme o 1:40. Naobliekaní v zimnom musíme stihnúť vrchol okolo východu slnka, kedy je dobrá viditeľnosť. Po 6h sa väčšinou zatiahne.

Cesta sa vlečie pomaly. Z poslednej polievky sme všetci dostali sračku. Keď to niekoho chytí, uteká trochu ďalej do snehu. Normálne by človek aj rozmýšľal, že v takej zime zadok nevystrečí, ale teraz sa



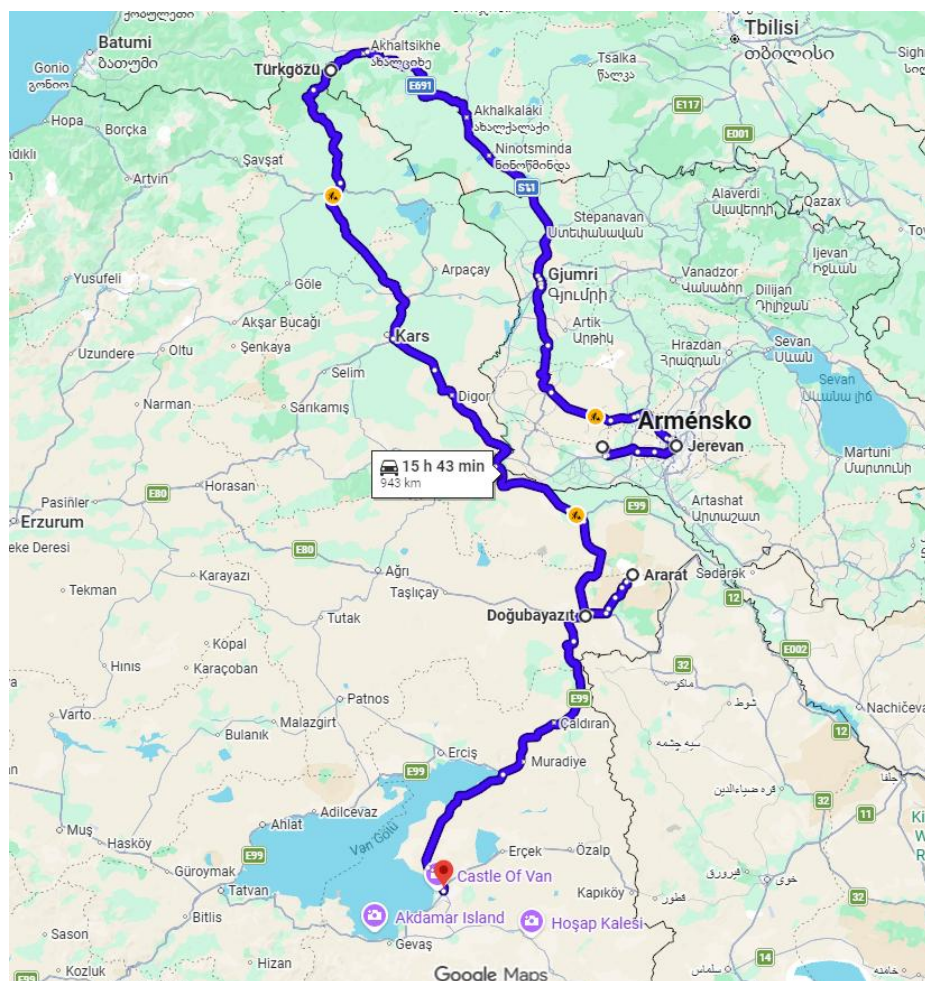
Vitálny, akčný, so Zuzkou na túrach. Okrem pekných výhľadov do Arménska, Turecka, či iba bližšie na Malý Ararat s výškou 3 842m



V teplúckom Doğubayazıt si doprajeme horúcu sprchu a neskôr výdatnú večeru a krátku prechádzku po centre. Nálada sa vracia spolu so „silly“ humorom a sprostosťami, čo si porozprávame. Najčastejšia téma sú naše úbohé primárne potreby 😊. Zora nás ignoruje. Aj by som chcel ešte niečo večer z mesta vidieť, ale na izbe ma premôže taká veľká únava, že spím ešte pred západom slnka. Že by mali tabletky oneskorený účinok?



NEDEĽA



Dnes už iba cesta na lokálne letisko Van. Let do Istanbulu, a po niekoľko hodinovom čakaní, kedy kúpim pár darčiekov pre deti a Zuzku, let do Viedne. Cez okienko lietadla sledujem reliéf Turecka. Je suché, púštne žlté - hnedé. Sem-tam sa mihne nejaké jazero, ale inak žiaden náznak zelene a bujného života, či vegetácie.

Kurdi obišli najhoršie, ostali im nehostinné kopce, pohoria, kde nikto iný bývať nechce. Ale aspoň tam majú svoj kúsok slobody, ktorú im nikto nevezme. Veď možno preto ostali takí priateľskí....

Unavení a spokojní sedíme všetci v sedadlách lietadla. Teambuilding má budovať tím. Myslím, že sme sa zbudovali, veď kto môže povedať, že so svojimi kolegami spolu aj kadiť? A to nie hocikde, ale na zasneženom biblickom Ararate.

Pri príchode má Zuzka jedinú otázku: „Noachovú archu si videl?“ Moje myšlienky sú ale inde 😊.